

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 4

April 1979

15. årgang

Dersom noen hører min røst og lukker opp døren, til ham går jeg inn og holder nadverd med ham, og han med meg.

(Åpenb. 3, 20)

Det er du selv som har nøkkelen til din hjertedør, og det er du selv som må lukke opp. Din frelser står utenfor og banker på. - Han ønsker så såre å få komme inn, men lukker ikke du opp, må han banke forgjøves. Han har aldri sprengt en eneste dør, og aldri gjør han det. Kun til den som lukker opp går han inn. Han går som en fattig husvill og ber om lov til å komme inn til deg. Kan du tenke riktig over dette og alikevel vedbli å stenge din dør? Da er du et hårdt, gjenstridig menneske, da trør du på det varmeste og ømmeste hjerte jorden eier. Da trør du på din frelse, din fryd, din himmel og din salighet.

Du ulykkeligste menneske på jorden, som setter ditt hjerte imot din Gud! Hvilken støy vil der ikke bli hørt av deg, når døden sprenger din dør, og du må frem for den Hellige uten å få nåde! Hvor gjerne du da for en-

hver pris ville kjøpe tilbake et nådens slag på ditt hjerte, men nei, likså visst som han er nådig, så er han rettferdig. Han treffer ikke med menneskenes barn evindelig. I seg selv er der ingen ende på Guds kjærlighet, men mot den enkelte er der en ende, derfor må du søke Herren mens han er å finne.

Jeg vet at du har hørt hans banken. Ofte var slagene så ømme at tårene rant bare ved å høre dem. Lås nå opp for din frelser i dag!

Også du, som bekjenner deg som en kristen, du må vedbli å lukke opp hver eneste dag, og så mye du lukker opp, så mye går han inn. Har du lukket ditt hjerte opp for ham idag? — da har du sittet tilbords i Guds rike, og din sjel eier fred. Ja, salige er de som sitter tilbords i Guds rike.

Ludvik Hope

Kjærleiken er av Gud, og kvar den som elskar, er fødd av Gud og kjenner Gud

(1. Johs. brev 4. kap.)

Kjærleiken er den største makt i tilværelsen. Den maktar det som verda sine «stormalter» står hjelplause overfor. Paulus seier at alt lid han, alt trur han, alt toler han, og kjærleiken fell aldri bort (1. Kor. 13, 7).

Kjærleiken kan smelta det hardaste hjarta, frelsa den djupaste falne syndar, løysa den mest bundne syndens trell, betala den største skulda, og reinsa den svartaste menneskesjel, så den står rein og utan flekk og lyte for Gud.

Overfor dette står verda sine «stormalter» hjelplause. Dei er store og mektige når det gjeld å øyda liv, knusa og riva ned, til å få hjertene til å hata og forherdast, til å fanga, binda og trelka, men dei står hjelplause når det gjeld å gi liv og løysa den bundne og å setja den fanga i friheit.

Utan kjærleik er me ingen ting, og utan den er ingen ting av det me gjer til det minste gagn, sjølv om me gjev bort alt me eig og set livet inn. (1. Kor. 13). All velklingane tale, all kunnskap, tru som kan flytta fjell, all eigen innsats, gagnar ikkje om kjærleiken manglar. All gjerning, arbeid og tolmod og utholdenhett, rikdom og tilsynelatande framgang, har tapt sitt verd for Gud, om me har gjeve opp eller tapt vår fyrste kjærleik. — (Openb. 2, 1-7 og 3, 14-22).

Kva for ein kjærleik er det så tale om her?

Det er ikkje den kjærleik som har sitt utspring og si rot i menneske. Den som tild. viser seg mellom mann og kvinne, forældre og barn, millom vene, nestekjærleiken o.s.v. I vår tid blir ofte nestekjærleiken forkjent og framstilt som om den skulle vera identisk med Guds kjærleik. Ei färleg villfaring.

Difor tek apostelen her til med ei åtvaring:

«De kjære, tru ikkje kvar ei ånd, men prøv åndene om dei er av Gud! for mange falske profetar har gjenge ut i verda.

Han viser også korleis me skal kjenna den ånd og den kjærleik som er av Gud ut frå den antikristelege ånd. Kvar ei ånd som trur og sannar at Jesus er Kristus, Guds Son, er komen i kjøt (blitt menneske), er av Gud. Men den som forkynner kjærleikens evangelium, nestekjærleiken, men samtidig i hjarta fornekta at Jesus er Guds Son, Guds offerlamb som kom for å ta bort verda si synd, hans stedfortredande død og oppstoda frå dei døde, hans undergjerande makt, dei er ikkje av Gud. «Dei er av verda, difor talar dei av verda, og verda høyrer dei.»

Dertil set apostelen fram ein prøvestein til: «Me er av Gud. Den som kjenner Gud, høyrer oss, den som ikkje er av Gud høyrer oss ikkje: På dette kjenner me sanningsånda og villfaringsånda.»

Kjærleiken er av Gud

All sann kjærleik har sitt utspring og si rot i Gud, for Gud er kjærleik. Men dei som forkynner at Gud er berre kjærleik, ein kjærleg far som famnar alt og alle, dei kjenner ikkje Gud, og difor fer dei med løgn. For Gud er også *heilag*, han er *rettferdig og sann*, som han også er *kjærleik*. Den eine av Guds eigenskaper kan ikkje rivast frå dei andre, eller oversjå dei andre, utan at det blir ein falsk forkynnelse. Eg såg i eit menighetsblad, at ein sa «me blei frelse ved Jesu kjærleik og ikkje ved hans blod, slik mange forkynne.» Det er eit døme på korleis det blir forkjent eit «evangelium» som lausriv seg frå Guds hellighet og rettferdighet. Utan Jesu offer og blod på krossen, finst det inga forlating, in-

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr. Bladet blir halde oppe av frivillige gäver.

Eksp.: M. Skumsnes, Horneland, 5400 Stord. Postgiro: 5 42 88 75

Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tingling, oppseiling, adresseforendring og gäver till bladet.

Red. Amund Lid, post 5600 Norheim-sund, og telf. (055) 51080.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Form.: Lefl Øygarden, 3766 Sannidal

Tlf. Kragerø (036) 83117

Kass.: Sverre Bohn, 5601 Norheim-sund. Postgiro: 5 68 21 33. Bankgiro:

Vikøy Sparebank 3530.21.00932

gen frelsande kjærleik, ingen redning frå ei evig fortaping!

«I dette er kjærleiken openberra millom oss at Gud har sendt Son sin, den einborne, til verda, så me skulle leva ved han. I dette er kjærleiken, ikkje at me har elskar Gud, men at han har elskar oss, og sendt Son sin til soning for syndene våre.

Her ser me at Guds kjærleik er uløyseleg knytta til Jesus, til hans offer og soningsblod som blei utrent for oss på Golgata kross. Utan Jesu offer og soningsblod får ingen forlating (Les Hebr. 9, 11-28. Utanom Jesus møter du berre ein heilag og rettferdig Gud som vil løna deg etter forteneste, og då har du ikkje mykje godt å venta deg. Guds ord lærer at det er forferdeleg å falla i den levande Guds hender, for den som har vist Jesus ifrå seg, «som har trødt Guds Son under føter og vanvyrdt paktblodet, som han vart helga med, og svivyrdt nådens Ande. (Les Hebr. 10, 28-31).

Men i Kristus Jesus, der møter me Guds kjærleik til ei fallen slekt, der viser Gud oss sin store kjærleik, som han elskar oss med. «For så elskar Gud verda at han gav Son sin, den einborne, so kvar den som trur på han, ikkje skal verta fortapt, men ha æveleg liv. For Gud sende ikkje Son sin til verda so han skulle døma verda, men so verda skulle bli frelst ved han.

«Mine kjære, hev Gud elskar oss soleis, så er me og skuldige til å elskar kvarandre». Me elskar avdi Gud elskar oss først. Den som ikkje er fødd av Gud, han elskar ikkje Gud, og kjenner ikkje Gud, for Gud er kjærleik.

Det finst dei som seier dei elskar Gud, men Jesus og dei som elskar han kan dei ikkje tola. Det er imot Guds ord, for Jesus seier at den som elskar Gud, han vil også elskar Sonen, for han og Faderen er eitt, og den som elskar Jesus vil også elskar den som er født av han.

«På dette kjenner me at me er i han og han i oss, at han har gjeve oss av sin Ande. Og me har sett og vitnar at Faderen har sendt Son sin til frelsar for verda. Den som sannar at Jesus er Guds son, i han vert Gud verande, og han i Gud. Og me har kjent og trutt den kjærleiken Gud har til oss.»

Vert du verande i den kjærleiken som finst i Guds hjarta, og som han har openberra for oss i Jesus Kristus, då blir du verande i Gud og Gud i deg (v. 16).

Ingen av oss har sett Gud, men den einborne Sonen, som var i fanget åt Faderen, han har gjort han kjend. Den som har sett meg, han har sett Gud, sa Jesus. Ingen av oss har sett Jesus heller, med vårt naturlege auga, men me har lært han å kjenna ved at Anden har openberra han for oss gjennom Ordet. «Han som de ikkje har kjent, men endå elskar, han som de no ikkje ser, men endå trur på», seier Peter i 1. Pet. 1, 8.

Guds kjærleik i Kristus Jesus gjer syndaren frimodig for Gud, den driv otten ut, for det finst ikkje otte i kjærleiken. Og den gjer

oss frimodige på dommens dag, *for liksom han er, så er me og i denne verda.*

Paulus skriv at han er viss på at ikkje noko skal kunna skilja oss frå Guds kjærleik i Kristus Jesus, vår Herre. Korkje død eller liv, korkje englar eller makter, korkje det som nå er eller det som koma skal, eller noko velde, korkje høgd eller djup eller noko anna som skapt er. (Rom. 8, 38-39).

«Dersom nokon seier dei elskar Gud, og hatar bror sin, han er ein ljugar. For den som

ikkje elskar bror sin, som han har sett, korleis kan han elsa Gud som han ikkje har sett?»

Med dette ordet for auga, er det tungt å tenkja på brør i Kristus Jesus som ikkje tek imot, og ikkje vil ynskja vélkommen, sine truande brør i Kristus, på grunn av ulike syn på ytre ordningar.

Og dette bodet har eg frå han at den som elskar Gud, han skal og elsa bror sin, avsluttar Paulus kapitlet.

Amund Lid.

Hva skal vi få, som har forlatt alt og fulgt deg?

Av Øivind Andersen

I Matt. evangelium kap. 19, vers 27 til 30 leser vi i Jesu navn : «Da svarte Peter ham: Se, vi har forlatt alt og fulgt deg, håa skal da vi få? Da sa Jesus til dem : Sannelig sier jeg eder : I som har fulgt meg, I skal i gjenfødselen, når Menneskesønnen sitter på sin herlighetstrone, også sitte på tolv troner og dømme Israels tolv stammer. Og hver den som har forlatt hus eller brødre eller søstre eller far eller mor eller barn eller aker for mitt navns skyld, skal få det mangefold igjen og arve evig liv. Men mange som er de første, skal bli de siste, og de siste de første.» Amen.

For å forstå dette ord, må vi se på sammenhengen som det står i. Det danner på en måte en motsetning til det foregående. Det kommer en ung mann til Jesus og spør: Hva skal jeg gjøre for å arve evig liv? Og Jesus ba ham om å selge alt det han hadde og gi det til de fattige, og så komme og følge ham, så skulle han både arve evig liv og få en skatt i himmelen. Det ble for meget for denne unge mannen. Han var meget rik, og han gikk - som du nok kjenner til - bedrøvet bort fra Jesus.

Da er det at Jesus taler alvorlig til disiplene og til oss, og sier hvor farlig det er for dem som er rike i denne verden, fordi det er umulig for en rik å komme inn i Guds rike. Og disiplene ble ytterst forferdet over Jesu tale, og spør : Hvem kan da bli frelst? Og så svarer Jesus : For menneskene er det umulig, men ikke for Gud, for alt er mulig for Gud

På bakgrunn av dette er det at Peter sier til Jesus det som vi leser om her : Hva skal da vi få, som har forlatt alt og fulgt deg?

Peter og Johannes, Jakob og Andreas, og alle de andre hadde gjort alt det som Jesus ber den unge mannen om å gjøre. Vi vet ikke hvor rike disiplene hadde vært før de møtte Jesus og Jesus bad dem om å følge ham og forlate alt, men vi vet at Jakob og Johannes at de forlot en stor formue og en meget sikker fremtid, da de forlot Sebedæus, sin far, for han drev en fiskeindustri som gav stor rikdom. Sannsynligvis har disiplene forlatt meget for å følge Jesus, langt mer enn noen i dag aner. De pleier å bli kalt for fattige fiskere o.s.v., men sannheten er vel at ingen av dem var fattige før fra det øyeblikk de forlot alt og fulgte Jesus. Og da forstår vi Peters

spørsmål, ikke sant? når han spør: Hva skal da vi få som har forlatt alt og fulgt deg?

Det er ingen som har forlatt noe forgjeves for Jesu skyld. Og det er ikke småting Jesus sier til disse tolv. I gjenfødselen, det betyr når Jesus kommer igjen, da skal han sitte på sin herligets trone, da skal de sitte på tolv troner og dømme Israels tolv stammer. Denne gjenfødselen betyr at himmel og jord kommer til å forgå i den skikkelse som de har nå. Vi vet at de kommer til å brenne opp, men det oppstår en ny himmel og en ny jord, for denne nye himmel og den nye jord er det som skal være naturgrunnlag for det fullkomne Guds rike, og da er det at Gud skal bo hos menneskene. Når dette skjer, eller rettere sagt når dette inntreffer, sitter Jesus på sin herligets trone som dommer, da skal de som fulgte ham under sitt jordeliv og tok all den forsmedelse som fulgte med det, og delte kår med Jesus under hans jordeliv, sitte på tolv troner og dømme Israels tolv stammer. I sannhet en meget opphøyet stilling.

Det betyr ikke at de blir salige, fordi de forlot alt og fulgte Jesus, for selve saligheten har Jesus fortjent oss alle sammen, som vi straks skal se. Men det er en sammenheng mellom de vilkår vi har i denne verden, og de vilkår vi har i Guds rike. Jesus føyer til: Hver den som har forlatt hus, brødre eller søstre eller far eller mor eller barn eller aker - det står altså for jordisk eiendom dette med akre og hus. Den som forlater det han har naturlig tilknytting til, den som ennå kan forlate sine barn, for Jesu navns skyld, som mange misjonærer idag må gjøre for å bringe evangeliet om Jesus ut til dem som aldri har hørt om ham, de gjør det ikke forgjeves. Jesus sier de skal få mange fold igjen, og du kan stole på at han kommer til å holde ord. Og så sier han: Arve evig liv.

Men så føyer han til et underlig ord: Mange som er de første, kommer til å bli de siste, og de siste de første. Og for å illustrere det forteller han lignelsen om arbeiderne i

vingården, som nå kommer videre. Det som kommer i kap. 20, det hører nøyne sammen med slutten her i kap. 19. Denne lignelsen om arbeiderne i vingården, den er ikke en lignelse om arbeiderne i Guds rike, slik den pleier å bli utlagt, men det er en lignelse som viser oss at i Guds rike der lønnes det ikke etter innsats, men av nåde. Det er underlig at Jesus kommer med dette, og legger så stor vekt på det, nettopp i denne sammenheng.

Det kunne jo se ut som om han skulle lønne oss etter innsats, men det gjør han på ingen måte. I Guds rike skjer alt av nåde, og alt er for intet, og de som har arbeidet en time, de får samme lønn som de som har båret dagens byrde og hete. Dette sier Jesus for å illustrere at vår salighet grunner seg ikke på vår innsats. Det å få del i det fullkomne Guds rike grunner seg i det heletatt ikke på våre gjerninger, men på Jesu gjerninger. Her kommer det an på Jesu innsats. Det er han som har gjort alt det hva vi trenger for å tilhøre ham, det er han som har kommet med det evige liv, og det evige liv arver vi, det vil si at vi får det uten å gjøre noe for det. Det er umulig å gjøre noe for det, du kan gjøre noe for lønn, men du kan ikke gjøre noe for arv. Og lønnen i Guds rike, det er ikke det vi kaller lønn i menneskelig forstand, det er nådelønn, og det betyr at det er noe som skjenkes eller gis uten at vi har fortjent å få det.

Syndenes forlatelse, evig liv, salighet hos Gud, barnerett med den arverett som følger med dette barnekårv, det skjenkes til hver eneste en som tar imot det uten at det knyttes en eneste betingelse til det.

Det er mange som tar imot dette umiddelbart, de blir av oss mennesker regnet som de siste. Det er mange som tar imot dette umiddelbart like før de skal gå ut av denne verden. Jeg vil advare dem som hører på meg mot å utsette sin omvendelse. Det vil jeg advare sterkt imot. Du vet ikke hva tid du skal

ut av denne verden. Men allikevel må jeg få lov å si jeg har sett mange mennesker ta imot frelsen like før de gikk ut av verden, og de ble frelst.

Vi kunne tro det at vi som har vært kristne fra vår ungdom av, og som har stått i Guds rike all vår levetid, skulle komme før dem. Men det er her Jesus sier at mange av de siste kommer til å bli de første og de første

de siste, fordi alt er av nåde.

Så er det altså en stor nåde at jeg får lov å forlate alle ting for Jesu skyld, fordi det er en salighet og det gir mange fold igjen allerede her i tiden og i evigheten evig liv, alt for Jesu skyld. Amen.

Avskrifta fra lydband, etter den Luther-ske timen i Norea Radio, med løyve fra Andersen og Norea, ved A. L.

Bønnens kamp. II

Av Ole Hallesby

«Jeg formaner eder, ved vår Herre Jesus Kristus og ved Åndens kjærlighet, at I strider sammen med meg i eders bønner for meg til Gud, for at jeg må utfries fra de vantro i Judea.»

Rom. 15, 30-31.

Disse ord av apostelen åpner utsikten for oss inn i en ny side ved bønnens kamp. Han taler her om en *forbønn* som former seg som en kamp. - Den samme tanke har han uttrykt med litt andre ord i Kol. 4, 12-13: «Epafras hilser eder, han som er fra eder, at I må stå fullkomne og fullvisse i all Guds vilje. For jeg gir ham det vintesbyrd at han har meget strev med eder og med dem i Laodikea.»

Denne bønnens strid har man imidlertid ofte misforstått.

Ikke en kamp med Gud

Man har oppfattet den som en bønnens kamp med Gud. Tanken er da den at Gud holder sine gaver tilbake. De må på en eller annen måte tvinges ut av hånden på ham. Og nå ser man bønnen som et slikt middel til å overvinne Gud og få ham til å oppfylle bønnen. Og når dette oppnås ved bønn, så er det nettopp fordi den bedende har kjempet med

Gud, bestormet ham med begjæringer, overtydet ham ved sin skrikende nød, og i det hele holdt på til Gud gav etter.

Det skal ikke mye bibelkunnskap til for å oppdage at dette syn på bønnens kamp er *hedensk* og ikke kristelig.

Gud er god i seg selv. Vi skal ikke be, heller ikke kjempe i bønn for å gjøre Gud snill og gavmild. «Gud gir gjerne og uten å bebreide.» Jak. 1, 5. Og han er ikke bare god, han er også allvitende, og vet til enhver tid hva som tjener oss best. Det behøver ikke vi lære ham, hverken ved vår argumentasjon eller våre overtalelser eller ved vårt mas.

Den nevnte oppfatning av bønnens kamp som en kamp med Gud, støtter seg gjerne til enkelte skriftutsagn, som f.eks. Jakobs kamp med Gud. 1. Mos. 32, 22-32. Her fortelles hvorledes Jakob kom i en brytekamp med Gud. Og Jakob gav seg ikke, men sa: «Jeg slipper deg ikke før du velsigner meg.» Og så fikk han virkelig velsignelsen av Gud. Riktig nok fikk han også en forvridd hofteskål etter den brytekampen.

I Det nye testamente henviser man gjerne til den kamp som den kananeiske kvinne kjempet med Jesus. Mat. 25, 21-28.

Her fortelles om en kvinne av hedensk ætt som traff Jesus oppe i nærheten av Tyrus. Hun bad ham helbrede hennes datter som var plaget av en ond ånd. Men Jesus svarte henne ikke et ord. Nå gikk disiplene imellom, og sa : Skill deg av med henne, hun roper så etter oss! Da sa han : «Jeg er ikke utsendt til andre enn de foraptede får av Israels hus.»

Kvinnen var imidlertid i stor nød og gav seg ikke. Hun kom nå like bort til Jesus og falt ned for ham og sa: «Herre, hjelp meg.»

Men Jesus gav ennå ikke etter. Han sa de harde ord : «Det er ikke rett å ta brødet fra barna og kaste det for de små hunder.» Men kvinnen gav ikke opp. Slagferdig, men ydmykt griper hun Jesu eget bilde med de små hunder, og sier : Det er ikke nødvendig å ta brødet fra barna og gi det til hundene; for disse klarer seg godt med de smuler som faljer fra deres herres bord.

Da først gav Jesus etter og oppfylte hennes bønn.

Det kan jo ikke nektes at begge disse betraktninger ved første øyekast synes å støtte den nevnte tankegang at den som kjempet i bønn likefrem må overvinne Gud og tvinge ham til å oppfylle bønnen.

Imidlertid vil vi snart innset at en slik for tolkning av disse betraktninger vil bringe oss i strid med hele Bibelens syn både på Gud og på bønnen. Derfor må vi prøve å finne en utleggelse som stemmer både med Guds og bønnens vesen, slik som dette forkynnes oss i hele den samlede bibel. Las oss nå se litt på dette.

Hvorfor svarte ikke Jesus da kvinnnen bad ham så tynt om hjelp? Var det fordi han ikke brydde seg om henne? Nei, og etter nei.

Men da disiplene så bad for henne, hvorfor henviste han da til at han var sendt bare til det utvalgte folk? Han hadde jo gjort unntakser fra denne regel før, f. eks. Matt. 8,5.

At dette ikke var av vrangvilje, står klart for enhver som har lært Jesus å kjenne. Når han likevel gikk frem på denne merkelige måte,

så var det fordi han hadde en spesiell hensikt med det.

Når vi ber om sølv

Enhver som har vandret litt med Jesus og har noen erfaring fra bønnelivet med ham, vet at dette er ikke noe enestående tilfelle, det gjentar seg fra tid til annen i alle troendes historie. — Jesus tier.

Vi roper den ene gang etter den annen. - Den ene gang høyere og høftigere enn den annen. Men ikke et ord fra Jesus. Når en tid er gått, taler han. Men da får vi strenge og skarpe ord fra Skriften, som går gjennom marg og ben. Nettopp slik som hans ord falt til den kananeiske kvinne om de små hundene. Eller som han talte til sin egen mor ibrylupet i Kana: «Kvinne, hva har jeg med deg å gjøre?» Eller som han talte til den kongelige mann i Kapernaum : «Uten at I ser tegn og undere, tror I ikke». Jjohs. 4, 48. - Hvorfor taler Jesus så hardt?

Det står jo at «han gir gjerne og uten onde ord». Jak. 1, 5. Ja, han gir gjerne. Og uten onde ord. De ord han taler er skarpe, men han sier dem ikke for å såre oss. Hele hans merkelige oppførselen, som for oss ofte er uforståelig, er diktert av hans kjærlighet, som er så stor at han ikke ønsker å gi oss det vi ber om, men *meget mer*. Som Luther sier: Vi ber om sølv, men Gud gir oss ofte gull i stedet.

Hver gang Jesus ser at det er en mulighet for at han kan få gitt mer enn det vi har forstått på å be ham om, da gjør han det. Men da må han gå disse uforståelige veier med oss.

Han svarer oss ikke et ord på alle våre bønner. Vil han da ikke høre oss? Jo, det har han allerede gjort fra første øyeblikk. Men hvis han nå straks gav oss den ting vi bad om, så ville han ikke oppnå å få gitt oss det han nå har tenkt vi skal få.

Et typisk eksempel på dette finner vi i Johs. 11.

Lasarus ble syk, og søstrene sendte straks bud til Jesus med disse deilige ord : «Herre, han du elsker er syk.» Og nå gledet søstrene seg til at Jesus skulle skynde seg å komme og helbrede deres kjære bror.

Men Jesus kom ikke. - Lasarus ble mer og mer syk, det ble døden, og de måtte begrave ham.

Det var en fryktelig tid for de to søstrene. Hvorfor kom ikke Jesus? Han hadde jo forbarmet seg over alle som bad ham om hjelp. Hvorfor kom han ikke til dem? Brydde han seg om hjelp. Hvorfor kom han ikke til dem? Brydde han seg ikke om dem lenger? Forstod han ikke hva det gjaldt for dem å få Lazarus frisk? Og nå, ja nå var det for sent! Broren var ikke bare død, men begravd og holdt allerede på å gå i forråtnelse.

De forstod ikke noe av det hele. Og det verste: de kjente ikke Jesus igjen i dette.

Hvorfor gjorde nå Jesus slik med dem?

Jesus hadde fra første stund bestemt seg til å hjelpe dem. Men han hadde også straks bestemt seg til å gi dem mer enn de bad om. Derfor ventet han med å komme inntil Lazarus var død og begravet. Han ville oppvekke ham fra de døde — Hvorfor ville han det?

For det første, fordi han gjennom det under fikk vise dem mer av sin kraft, mer av «Guds herlighet» som han selv kaller det, v. 40. Derved ville de få ikke bare det de bad om: sin bror helbredet og sunn, men de fikk sin tro og tillit til Jesus styrket og utvidet.

For det annet fikk han på denne måte gitt dem en grundig *ydmykelse*. De fikk se sin egen utlåmodighet og knurr mot Jesus. Hvor hadde de ikke i disse endeløse dager og netter rettet sine bebreidelser mot ham, både i tanker og ord. I allfall hører vi at det er bebreidelse som brister ut av begge søstrene så snart Jesus var kommet: «Herre, hadde du vært her, da var min bror ikke død», v. 21 og 32.

Det er meget mulig at Jesu personlige omgang med den lille familie hadde gitt dem en

liten, mer eller mindre bevisst følelse av at de nok stod i et enesteående forhold til ham. Jesus hadde jo vist at han satte særlig pris både på deres tro og kjærlighet til ham.

Men nå i disse tunge ventedager var forgyllingen gått grundig av. Nå hadde de fått se hva den var verdt både deres tro og deres kjærlighet. De var grundig ydmyket. Men nettopp derfor ble nå både bønnhørelsen og det mektige oppveggelsesunder dobbelt stort for dem.

Noe lignende var det han tilskiktet med den kananeiske kvinnen, da han drøyde så lenge med bønnhørelsen for henne, først med en pinlig taushet og så med en skarp og streng tale. Han ville gi henne *mer* en en helbredet datter. Han ville gi henne selv noe.

Han banket på hennes hjerte, med det ømme, kjærlighetsharde ord. Og han oppnådde sin kjærlige hensikt med henne: hun lukket opp *sitt hjerte* for ham.

Hun ble for det første ikke forarget, hverken over hans taushet eller over hans tale, men lot seg overbevise av dem begge om sin sanne tilstand. Og så valte hun den stilling som Jesus ønsket og ventet å se henne i: hun kastet seg for hans føtter og overgav seg til hans barmhjertighet med de enkle og rørende ord: «Herre, hjelp meg!»

Og der ved Jesu føtter tar hun ydmykt inn over seg også det harde ord om de små hundene. Se her er i sannhet en bøyd sjel som «ydmyker seg under Guds veldige hånd».

Og da hun nå på Jesu ord får sin datter helbredet, så var hun frelst, ikke bare fra sin timelige nød, men også fra sin egenrådige fordringsfullhet. Hun er en synder som ydmykt har overgitt seg til Guds ufortjente nåde.

På lignende vis er også Jakobs «kamp» med Gud å forstå. — La oss først legge merke til at det er Gud som møter Jakob i kamp, i et menneskes skikkelse. Jakob er redd for Eusau, men nå vil Gud vise ham at han er i en langt større fare: han har nemlig *Gud imot*

seg. Og når er det oppgjøret med Gud som Jakob i den natt blir tvunget inn i.

Gud ville velsigne Jakob. Han hadde jo valgt ham til stamfar for det utvalte folk. Men velsignelsen var nå stengt av Jakobs synder, både mot Gud og mot Esau og mot deres gamle far. Og nå er det disse synder Gud vil tale med Jakob om. Dette oppgjøret var det vel som foregikk i Jakobs indre mens den ytre brytekamp pågikk.

Jakob tenkte vel som alle vi andre at Gud nødig vil gi sine gaver og derfor må overvinnes i kamp. Han bruker da også svært betegnende uttrykk: «Jeg slipper deg ikke, uten at du velsigner meg.»

Men Guds velsignelse stod klar for Jakob i samme stund som han gjorde opp for sine synder. Og det gikk Jakob som de andre vi nettopp har talt om: han fikk mer enn han bad om. Han bad om velsignelse og hjelp for seg og sine i den skjebnesvangre konflikten med Esau, den som jo kunne føre til at Eusau i hat og hevn uteyttet både Jakob og hele hans slekt.

Gud gav ham mer enn dette. Han gav ham et møte med Gud som Jakob aldri glemte. Ja, begivenheten gjorde et slikt inntrykk at hele Israels folk bevarte minnet om den: de åt aldri senen over hofteskålen på noe dyr. Til minne om at Jakobshoftene ble forvridt i den skjebnetungenatten.

Gud gav Jakob en *ydmykelse* for livet. Den gjorde ham liten i seg selv og avhengig av Gud. Og denne svakhet ble Jakobs beste vern mot de fiender han hadde skaffet seg ved sin pågående, listige og uregjerlige natur.

Etter denne undersøkelse vender vi nå tilbake til den *kamp* som apostelen oppfordrer oss til å utføre i vår *forbønn*.

Etter det vi nå har sett, er det straks klart for oss at de heller ikke her er tale om å tvinne Gud til bønnhørelser han nødig vil gi. — Meget mer ligger denne kamp på linje med den kamp vi nettopp har behandlet. Forskjel-

len er bare at i den før nevnte kamp gjaldt bønnen oss selv, i denne kamp derimot gjelder bønnen andre.

Men når vår bønn for andre blir kampfull for oss, så er det nøyaktig av de samme grunner som vi omtalte i det foregående. Det er noe ved Guds stilling til vår forbønn for de andre som gjør den tung og ofte uforståelig. Og da begynner kampen. — Og kampen blir en kamp, ikke med Gud, men *med oss selv*.

Det er ting i oss som hindrer bønnen for de andre. Disse hindringer er det nå bønnens ånd peker på for oss, så er kampen straks i gang. La meg nevne følgende: — Først og fremst vår *egenkjærighet*.

Forbønnens egentlige hindring er jo at vi lever så snevert rundt omkring oss selv og våre aller nærmeste at bønnens ånd ikke oppnår å skape omsorg for andre i vårt hjerte. Og dermed er jo forbønnens arbeid hemmet, ja, for mange vedkommende stengt.

Men Åden overbeviser også om denne synd. Og så snart jeg lar meg overbevise om min egenkjærlige mangel på omsorg, så blir jeg frelst fra den. Bønnens ånd fyller mitt tomme hjerte med hellig omsorg, og minner meg så om det ene og så om det annet som trenger min fattige og ringe forbønn.

Men skal dette sinn bevares, så kreves det kamp.

Jesus sa: «Våk og be, at I ikke skal komme i fristelse. Åden er villig men kjødet er skrøpelig.» Uten hellig våkenhet mister en snart det omsorgsfulle sinn. Men den som våker i bønn og kjenner seg selv, holder seg tett inn til ham som daglig fyller hjertet med den barmhjertige omsorg.

Det annet er vår *makelighet*.

Jesus så klart denne fare for vår bønn. I Luk. 18, 1-8 har han talt om den. Avsnittet begynner slik: «Og han sa en lignelse til dem om at de alltid skulle be og ikke bli trette.» Likeledes minner jeg om hans vemodige breidelser til de tre apostler i Getsemane:

«Så var I ikke i stand til å våke en time med meg!»

Det var makeligheten som overvant apostlene den natten. Og det er makeligheten som overvinner oss. Vi begynner å be om noe for oss selv eller for andre. Og det går godt inntil makeligheten melder seg. Vi blir trette av å be, og så snilner bønnen av etter hvert. Hvor mange slike ydmykende erfaringer har vi ikke alle bak oss!

Derfor er det Jesus oppfordrer os til å våke i bønn.

Apostelen kaller det å *stride* i bønn. Og når han sier om Epafas at han *hadde meget strev* med de troende i Kollosæ, så ser vi hva det å stride i bønn medfører. Skal vi *fortsette* med å ha omsorg for dem vi ber for, så deres behov og nød driver oss til daglig forbønn, så går ikke det uten strid og strev.

Det er den *vedholdende* bønn, der vi ikke går trett, men holder på å be inntil bønnhørelsen kommer, det er denne bønn som er vanskeligst for oss, og derfor koster oss mest kamp. Og når vi kjemper i bønn for en person eller en sak, så vil det for det første si at vi lever og føler og lider med den person eller sak det gjelder. Allerede det koster betydelig kamp, hvis ikke rent naturlige slektskaps- eller vennskapsbånd knytter oss til ved kommende.

For det annet vil det si at vi kjemper oss igjennom de hindringer som vil hemme, ja, lamme vår fortsatte og vedholdende bønn, at vi ved våkenhet oppdager avslappelsen i vår bønn og i vår omsorg og legger den frem for bønnens ånd. For også i denne kamp er det *bønnens ånd som gjør utslaget*.

Det skal være vår trøst og oppmuntring: bønnens ånd vil selv legge de forskjellige bønneemner inn på vårt hjerte og holde dem varme for oss, så sant vi bare i redelig våkenhet tilstår for ham vår bønnretthet når han overbeviser oss om den.

Se her, hvor *nådig* Gud da har innrettet bønnen for oss! — La oss nå og også merke

oss den indre sammenheng mellom bønnens arbeid og bønnens kamp.

Ånden får ingen av oss til å gå inn i det bønnens arbeid vi ovenfor skildret, uten at han får oss til å gå inn i bønnens kamp. Og dette er igjen grunnen til at det er så vanskelig for Gud å få folk nok til å utføre *bønnens* arbeid. Men det skal vi tale mer om nedenfor i avsnittet om bønnens skole.

Bønn og faste.

I Mark. 9, 29 sier Jesus: «Dette slag kan ikke drives ut uten ved bønn og faste.»

Her leder Jesus oss inn i den sværeste bønnekamp.

Mens Jesus og de tre apostlene var oppe på forklrelsens berg, hadde en mann brakt sin besatte gutt til de andre apostlene. Disse hadde prøvd å drive den onde ånd ut, men det lyktes ikke. Da Jesus kom, brakte faren sin gutt til ham, og Jesus helbredet gutten. Så snart apostlene nå fikk Jesus for seg selv, spør de ham hvorfor de ikke fikk denne onde ånd ut. Og så svarer Jesus: «Dette slag farer ikke ut uten ved bønn og faste.»

Før vi kan undersøke forholdet mellom bønn og faste, må vi ganske kort gjøre rede for hva det menes med faste. Å faste vil likefrem si å avholde seg fra mat og drikke i en kortere eller lengere tid.

Fasten var lovbefalt i Israel. Hele folket skulle faste en dag i året. 3. Mos. 16, 29. Etter fangenskapet innførte man flere årlige fastedager. Sak. 8, 19. Og fariseerne gikk endog så langt at de fastet to ganger i uken. Luk. 18, 12.

Det hebraiske ord for faste betegner fasten som et uttrykk for at sjelen ydmykt bøyer seg under den hellige Gud. Derfor ble den brukt på den store forsoningsdag, da folket holdt sitt store årlige oppgjør med sin Gud, og ellers ved nasjonale ulykker, Dom. 2, 26; Joel 2, 12; Jonas 3, 5 og annen sorg. 1. Sam 31, 13.

Jesus opphever ikke fasten, men han løfter

den inn i den nye pakts frihet, ut av den gamle pakts lovtvang. Fasten er en ytterhandling som skal utføres bare når det er et indre behov for den. Matt. 9, 14-15. Dessuten advarer han mot å bruke fasten som et middel til å vise sin fromhet for menneskeheten. Matt. 6, 16-18.

Men skal vi faste? — Det spørsmål vil sikkert ligge nær for mange kristne i våre dager. Fasten ser det som noe av det utvortes lovvesen som hørte den gamle pakt til, og som katolikkene har trukket med seg inn i sin lovebundne gjerningshellighet. Men at frigjorte, evangeliske kristne skulle faste, er en fullstendig fremmed og utenkelig tanke for dem.

Ja, så langt er vi på dette punkt kommet bort fra Jesu og apostlenes tanker. Og det er visst på tide at vi bløttaktige, viljeslappe og nátdiskristne får se hva Skriften sier oss om dette punkt i vår helliggjørelse og i vår bønneliv.

Fasten omfatter ikke bare avhold fra mat og drikke. Faste vil egentlig si det frivillige midlertidige avhold fra forskjellige livsbehov, f. eks. mat, drikke, sovn, hvile, omgang med mennesker osv.

Og hensikten med dette avhold er for en kortere eller lenger tid å løse litt på de bånd som knytter oss til den materielle verden og til våre omgivelser i det hele, for på den måten å samle hele sjelens kraft om det usynlige og evige.

Den kristelige faste beror således ikke på at vi anser de nevnte livsbehov som urene eller vanhellige. Nei, med apostelen har vi lært at ingen ting er urene i seg selv. Rom. 14, 14, og at mat er skapt av Gud til å nytes med takk. 1. Tim. 4, 3. Fasten beror bare på at vår sjel til enkelte tider behøver en sterkere konsentrasjon om det ene nødvendige, og derfor for en tid gir avkall på de ting som i seg selv er både tillatte og gunlige.

Fasten ligger således helt på linje med det vi uttalte ovenfor om de stille og ensomme bønnestunder og er i grunnen bare forlengel-

sen av disse. Ingen av dem skal brukes for *Guds skyld*, men for vår skyld. Det er vi som trenger fasten. Det ville være mye å si om det. Men vi får begrense oss til å tale om fastens betydning for *bønnen*.

Vi tar da vårt utgangspunkt i den tanke som har møtt oss gang på gang i vår undersøkelse: *Bønnens ene store hemmelighet er bønnens ånd*. Og bønnens viktigste bevegelse fra vår side er derfor at vi i vår bønn får forbindelsen i stand med bønnens ånd. Bønnens kamp blir derfor i dypeste grunn kampen med alle de ytter og indre hindringer som kobler ut vår forbindelse med bønnens ånd. — Her går fasten inn som et middel Gud har gitt oss til å føre denne kamp mot de fineste og derfor farligste hindringer for vår bønn.

Fasten skal være frivillig, sier Jesus. — Derfor griper den kristne til fasten når han kjenner at det er noe særlig som hindrer hans bønner. Dette kan dels være en særlig vanskelighet som han vet om og kjenner som en hindring, dels kan det være noe som han ikke forstår. Han kjenner bare at det er noe stengt over hans omgang med Gud i bønn.

Og nå griper han til fasten for å få sin utad vendte og adsprede sjel løsgjort for en tid fra det materielle liv og de distraherende omgivelser, og således gi Ånden adgang til å gjenomlyse hele hans indre menneske og tale til ham om det som har bedrøvet bønnens ånd. Slik søker han å oppnå igjen en uhindret forbindelse med bønnens ånd og dermed en rikere tilstrømning av Guds kraft.

La oss nå se litt på de tilfelle i livet hvor den kristne kjenner trang til å benytte seg av fasten.

For det *første* ved særlige *fristelser*.

Da Jesus skulle inn i sin særlige fristelse, like etter at han i dåpen var blitt utrustet for sin gjerning, benyttet han fasten. Og her skal vi merke at Jesus tok en *lang* faste, hele 40 dager. Så alvorlig tok Jesus kampen mot fristelsene. Det forteller oss litt om hvor lett-sindig vi er i våre fristelser.

Endog Jesus, som var syndfri, kjente altså trang til å ha sin sjel samlet ved faste, da han gikk inn i tvekampen med Satan.

Likeledes ser vi at Jesus etter brødunderet i ørkenen da de ville gjøre ham til konge, straks søkte til fasten, om enn i en kortere og enkle: form: han gav avkall på sin nattesøvn Matt. 14, 23, for å samle sin sjel i uforstyrret samvær med Faderen og slik oppnå den fulle kraft overfor fristeren som nå hadde vært ute etter ham igjen.

Når våre fristelser får og beholder en slik makt over oss som de faktisk har, så beror nok det på at vi ikke søker inn i fastens hellige Guds-nærhet for å få et radikalt oppgør med dem.

For det *annet* ved avgjørende valg.

Da Jesus skulle foreta valget av apostler, det som for hele verden var så viktig, da var han hele natten før alene i bønn. Luk. 6, 12. Skjønt Jesus stod i det ubrutte lydighetsforhold til sin far og aldri hadde fått sin åndelige sans svekket ved noen synd, så kjente han trang til i nattestillheten å samle sin sjel i uforstyrret samvær med sin far for å sikre seg at han ved sitt valg den følgende dag fulgte Faderens vink.

I denne sammenheng vil jeg også nevne det lille trekk som meddeles i Ap. gj. 13, 2: «Mens de holdt gudstjeneste og fastet, sa Den hellige ånd: Ta ut for meg Barnabas og Saulus til den gjerning jeg har kalt dem til.» Altså mens de fastet, var det Ånden fikk sagt dem det avgjørende ord som første Paulus ut på hans første misjonsreise, det ord som således satte hele hedningemisjonen i bevegelse.

Og vi skulle ikke gjøre så mange overleide og uåndelige valg, heller ikke skulle vi så ofte stå rådville overfor mange avgjørende valg, hvis vi alle ville ta opp den kristelige faste og slik gi bønnens ånd anledning til å nå vår utad vendte og døvhørte sjel.

For det *tredje* når vi planlegger og skal utføre særlig *vanskelige oppgaver*.

I Ap. gj. 13, 3 og 14, 23 leser vi om hvorledes de første kristne ved faste forberedte seg til de viktige handlinger i menigheten: å innsette eldste og å sende ut misjonærer. Og hensikten med det er tydelig nok: de ønsket å samle sin sjel og stille seg til full og uhemmet disposisjon for bønnens ånd, så deres bønn og håndspåleggelse kunne formidle den nåde som Ånden ville gi disse brødre.

Dette kjente disse første, åndsfylte kristne trang til, mens vi utadvendte, fortravlede og åndsfattige nåtidskristne lar hele fasten ligge som noe vi ikke behøver!

Nå ja, fasten er og skal være frivillig. Og det er alene bønnens ånd som kan gjøre oss så småt at vi i takknemlighet tar i bruk alle de midler Herren har gitt oss.

For det *fjerde* ved særlig store *kraftanstrengelser*.

Jesus sa jo: «Dette slag kan ikke dives ut uten ved bønn og faste». Dermed forklarer an hvorfor disiplene hadde stått maktesløse overfor denne besettelse. Vi får her høre at det er forskjell på kraftgjerningen. Enkelte krever en større krafttilførsel ovenfra.

Og nå viser han til fasten som det middel hvorved den troendes bønn skal kunne formidle denne særlige krafttilstrømning fra Gud

For å bruke et anskuelig bilde kunne vi vise til den elektriske kraftoverføring. Jo større kraftmengde det overføres, jo kraftigere må forbindelsen med kraftstasjonen være, det vil si: jo kraftigere kabel må vi ha.

Som vi ovenfor har sett, er bønnen den ledning som fører himmelkraften ned på jorden. Og nå sier Jesds her at jo større kraftmengder der skal overføres, jo sterkere og inderligere må bønneforbindelsen knyttes mellom Gud og sjelen.

Hvordan skjer det?

Som vi gjentatte ganger har nevnt, er det *bønnens ånd* alt beror på. Vår bønn svekkes i samme grad som vi under vår bønn går i en retning som bønnens ånd ikke *leder oss*. Og enda mer svekkes vår bønn når vi under bøn-

nen kommer i strid med Ånden og bedrøver ham.

Og nå tjener fasten til å gi vår sjel en slik indre samling at vi tydelig oppfatter hva bønnens ånd driver oss til å be om i dette særlig vanskelige tilfelle.

Samtidig tjener den til å rense sjelen for alle de urene motiver som kan være med å bevege oss til å be om det maktige under det nå gjelder. Og rensningen foregår igjen på den måte at vi i fastens stillhet og konsent-

rasjon oppdager æressyken eller de andre urene motiver som gjemmer seg i vår bønn, og dernest får kraft til å *utlevere* den til Herren så vi sier til ham : «La heller hele undret være enn at jeg med min æresyke skal vanære ditt navn og vanhellige bønnen. Men kan du i dette tilfelle gjøre underet uten at jeg forstyrrer eller vanhelliger noe for deg, så gjør det.»

Fra Bønnens Verden

Stor er guds fryktens hemmelighet

(1. Tim. 3, 16)

Det er i den kristne religion mye som overgår vår forstand. Der er mange uløselige gåter, mange kors for tanken.

At det er så, ansees av mange som et bevis på at kristendommen ikke er sannhet. Eller i det minste anser de denne omstendigheten som en tilstrekkelig rettferdigjørelse for at de ikke tror på den.

Det er imidlertid lett å se at de vanskeligheter som kristendommen inneholder, ikke kan være noe vidnesbyrd mot dens sannhet, like lite som dens krav på å bli trodd og etterlevd derved blir mindre antagelig eller, om man vil, mere urimelig.

Er det *fonuftig* å kreve at jeg skal forstå Gud? Vi ville øyensynlig være fullt berettiget til å si, at var ikke Gud annerledes enn at jeg kunne forstå ham, da var Gud neppe særlig større enn jeg. Da var Gud en meget

litEN Gud. Og var hans «visdoms dyp» ikke dypere, enn at min tanke kunne komme tilbunns i det, så var det ikke mye dypt.

Enten er Gud så mye større enn meg, at jeg ikke kan utgrunne hans vesen og verk, eller så er han ikke Gud.

Anta en Gud som er større enn mennesket og mennesketanken, det er *fornuftig*. Det motsatte er ufornuftig. En skapning som intet er ubegripelig for, ville være stillet på det guddommelige standpunkt, ville være Gud selv.

Og som med Gud selv, slik også med hans verk både i natur og åpenbaring.

Kristendommens antagelse eller forkastelse må avgjøres etter ganske andre grunner enn dens begripelighet eller ubegripelighet.

Johannes Brandzeg.

Det som er født av kjøt, er kjøt

I trafikken på land er det ein veg som kallast blindveg. Vegen er slutt, ein kjem ikkje lenger. Dei aller fleste trafikkanter har gjort erfaring med blindveg. På vår veg gjennom livet, får vi ofte møte ein stengd veg.

Dette gjelder også vår åndelege reis. Det er mange som tek ut på Herrens ord «vend om». Dei tok ut frå synda og verda, som vi seier. No ville ung-guten til Himmelten,livet skal høyra Herren Jesus til. Han vilde vinna siger over synd og syndevanar. Dette gjekk bra ei tid. Han merka framgang, vart frimodig, og vant tiltru der han ferdast. All ytre synd var bannlyst og halden i age. Men so traff han på sin veg medvandrarar som ikkje tok alt so nøyse.« Han vart lurt i dei jordiske ting, tapte penger og arbeid for sin ærlighet, og vegen vart ikkje lenger so lett. Hatet banka på og vilde ha inngang. Nei, du er ein kristen, det går ikkje an. So måtte han kjempa på denne front, men det lukkast so dårleg. Også i gråt og bøn kunde han merka, du har ikkje tilgjeve av hjarta. Han vilde ha det for seg sjølv, men det var so godt å få tala ut med nokon om kva urett han hadde lede. Etter slike tider vart det endå verre for pilgrimen. - Medan han stridde her, kom andre synder og vilde fram. Bitre ord og hevntankar. Nei du er ein kristen, slepp det ikkje laus.

No vert det nye forsett, du må vinna, du må halda syndelysta under kontroll. Det står i Rom. 2, 7. Dei som trottug legg vinn på gode gjerninger og søker herlegdom og æra og uforgjengelegdom, skal han gjeva evelag liv, men dei som er trassige og ikkje lyder sanninga, men lyder urettferda, dei har vrei-de og harme i vente. Dette var no drivkrafta, det såg ut til å lukkast. Han hadde funne ein ny veg, her skulle Herren hjelpa. For Herren var nok glad om han kunde finna ein som vilde søker herlegdom og uforgjengelegdom.

So skulle dei andre få sjå ein sigrande kristen

Men kva hende, det vart smått med sigeren. Kjøtet vilde gå sin gamle veg, og miste herredøme over både tanke og hjarta. Ikkje nok med at den åpenbare synd stakk seg ut gjennom den fine egenrettferda si drakt, men hjarta, begjæret og kjærleiken til synda sat so ubegripeleg djupt. Til slutt falt alt håplaust til jord. Stengt - blindveg. Då vart han forskrekka. No er det nok, du kan gi opp, det er berre hykleri alt du strir med. Men hykler vilde ikkje ungdomen vera. Han høyrdé andre som fekk svar på bøn som gav glede og fri-mod. Å, den som hadde fått oppleva svar på bøn, då var alt i orden.

No vart mest alt anna lagt tilside, han måtte få svar på bøna, då hadde han grunn å kvila på. Svar vart det og på eit og anna, men synda hadde teke overtaket, hatet stakk atta fram. Vonde ord og syndelysta kunde ikkje haldast inne. Ikkje ein gong bønesvar kunde hjelpe i striden om synda.

A, for smerte og sjelekval. «Men snart ved syndens smerte min trygghet tapte seg.» Så var det heller ikkje stor glans over bønesvara. Endå ein gong møter han «blindveg» stengt. Han ser seg om i fortviling - Kvar er eg? Eg vil ha fred, frelse - eg vil til Himlen - men stengt.

Mange var dei som slo seg til ro på blindvegen, dei meinte det var slik å vera ein kristen. So var det so mange som sa. «Du må halde ut, for det å vera ein kristen er å halde ut». Men litt etter kvart minka all kraft og alt håp.

So kjem det fyrste såre sukk frå eit knust hjarta. Frels Herre! Den staute og vilje sterke ungdom fell til jord. Kampen for å nå Himlen er oppgitt. Det er bare eit «fortapt» som slår han i møte. Dåser vi ein som kallast Faderen som gir denne ungdom til Jesus, og seier: «Kan du gjera noko for denne døde

synder?» Ja, eg gjev han liv, og tek bort all synd. Klær han i rettferdsklede, ja som om han aldri hadde synda. Ja, men hatet og vond-orda, begjæret og vantrua? Unge mann, det er ordna alt saman. «Eg har gjeve mitt blod for di synd, og reist opp til di rettferdiggjering.»

Her er vegen opna heilt fram, like til Himmels herlighet. Å, for eit byte, no heiter det: Hvad Jesus meg har givet, gjør meg for Gud så kjær». Her får han nåde, og får eit hjarta som både kan og vil tilgi.

Kva har hendt hjå denne person? Han er flytta over frå dødens til livets veg. Synda er ikkje død i kjøtet, den vil endå gjera sine bitre utslag. Men han er kome i eit anna forhold til si synd. Han er ikkje lenger redd lovens krav, for det står eit betalt over all synd. Han har funne den nye og levande veg. Han har tilgjenge til den nåden han står i. Han vert sett like inn i Jesus Kristus. Der er det ingen fordøming.

Kvifor er det so få som har gjort denne erfaring i kristenlivet? Det er ikkje godt å svara på. Men ei av årsaka er; Det er so få som ser forskjel på lovens veg og nådens veg. Difor vert det heller ikkje ropt klårt nok til den vegfarande kvar vegen går! Visst må det om viljen, om knefall, og omvendelse, men dette kan kvar og ein gjera. Det må nå lenger. Kor langt? spør du. So langt at det gamle er forbi, og alt er vorte nytt. eller sagt på annan måte. Død under loven, der var ikkje vilje eller krefter til å oppfylla lovens krav. Unge mann på den nye veg, kva seier du i dag? Eg var død og har fått livet, var bortkomen og er atfunnen. Eitt veit eg, eg var blind, og no ser eg. «For eg er ved lova død for lova, so eg kan leva for Gud. Eg er korsfesta med Kristus, eg lever ikkje sjølv meir, men Kristus lever i meg, og det livet eg no lever i kjøtet, det lever eg i trua på Guds son, som elskar meg og gav seg sjølv for meg. Eg akta ikkje Guds nåde for inkje, for der som rettferd er å vinna ved lova, so døydde

Kristus utan grunn». Gal. 2, 19-21.

So legg då rettferdskransen ferdig til deg. — Ikkje berre til deg, men til alle som elskar Jesu Kristi openberring.

«Bli blott i meg, så har Frelsaren sagt, Så skal du havne der hjemme! Snart står du kledd i den skinnende drakt, lett du det første skal glemme. Fallet opprettet, Gud har oss kjær, Krever ei gjelden mer av oss her. *Sønnen betalte, la det vere nok!* Barn er du, barn får du være.»

Odd Dyrøy

SOMMARSKULE MED ÅRSMØTE

I år blir det sommarskule med årsmøte på Randaberg frå onsdag 11. juli til søndag 15. juli.

Talarar blir Odd Dyrøy, Amund Lid, Reidar Linkjendal, Tore Nilsson, Godtf. Nygård og Olav Aakhus.

PROGRAM :

Onsdag 11. juli:

Kl. 19.00 samling og kveldsmat. Kl. 20: møte ved Karl Bø og Odd Dyrøy

Torsdag 12. juli:

Kl. 10.00 årsmøte. Formannen leier, andagt ved Linkjendal.

Kl. 17,00 bibeltime ved Tore Nilsson.

Kl. 20,00 møte ved Olav Aakhus. Offer til Lov og Evangelium.

Fredag 13. juli:

Kl. 10,00 bibeltime ved Odd Dyrøy. Kl. 11,30 bibeltime ved Tore Nilsson. Kl. 17: biletme ved G. Nygård. Møte kl. 20,00 ved Amund Lid Offer.

Lørdag 14. juli:

Kl. 10,00 bibeltime ved Tore Nilsson.

Kl. 11,30 bibeltime ved O. Aakhus.

Kl. 17,00 bibeltime ved Amund Lid Møte kl. 20,00 ved R. Linkjendal.

Tone : Glade jul

Våge deg dristelig
tro, at Jesus gjort alt for deg !
Så var Faderens evige råd :
Mennesket frelstes av bare nåd,
:/: Enbårne Sønnen har gjort. :/:

Våge deg dristelig
tro, at Jesus gjort alt for deg !
Seieren han alt vunnet har,
Ormen knustes som mektig var,
:/: Åpnet oss himmelens port. :/:

Våge deg dristelig
tro, at Jesus gjort alt for deg !
Alt hva loven ei virke kan,
alt hos deg, som den klager an,
:/: Dette tok Jesus på seg. :/:

Våge deg dristelig
tro, at Jesus gjort alt for deg !
Visst all ondskap i hjertet bor,
Visst er syndens byrde stor,
:/: Større dog Frelseren er. :/:

Søndag 15. juli :

Møte kl. 10,00 ved G. Nygård. Offer
Kl. 11,30 møte ved Tore Nilsson.

Send innmelding før 1. juli til Arne Voll,
4070 Randaberg. Tlf. 045 - 40197.

Prisen for opphaldet : Vaksne kr. 220,00,
under 15 år kr. 110,00. Barn under 6 år går
fritt. For teltplass eller campingvogn kr. 10,00
pr. døger. Alle må ta med spisebestikk og
sovepose eller sengtøy. Program blir tilsendt
alle som melder seg på.

Alle er hjartelig velkomne til sommarsku-
len !

Styret

Våge deg dristelig
tro, at Jesus gjort alt for deg !
Du har intet, blott synd og skam.
Priset være Guds dyre Lam,
:/: Som oss har kjøpt med sitt blod :/:

Våge deg dristelig
tro, at Jesus gjort alt for deg !
O, hva fryd og hva kraft har den,
Som har alt uti Frelseren.
:/: Salig og hellig han er. :/:

Våge deg dristelig
tro, at Jesus gjort alt for deg !
Han vil trøste i all din ve.
Er og nær, om dei ei ham se.
:/: Han er, din trofaste venn. :/:

Klokken slår, tiden går ,
Snart din brudgom for døren stårl
Blott at oljen i lampen er klar,
Troen, alt i sin Jesus har,
:/: Møter og du ham med fryd. :/:

Klokken slår, tiden går ,
Evigheten snart forestår:
Kjøp den dyrbare, korte tid,
Strid i troen den gode strid.
:/: Kronen den lønner så vel. :/:

Fra svensk etter C. O. Rosenius
og A. Agerbeck

Returadressa er :

Lov og Evangelium, 5400 Stord